

PÍSEŇ O CESTĚ ZA RŮŽEMI

I.

Na mě, hvězdy, mrkáte, že? Zamávat nemohu,
svázaného vleže vezou mě na smetiště života,

ale já chtěl po svých, postupně odhazovat, co léty
jsem nabral, dokud úložný prostor hlavy nezalije
prázdnota,

dokud nezmizí pach nevětratelné pseudoplnosti
bytí porodními stahy zbitého a za tepla
sešněrovaného, bytí jištěného od levných bund
vycapenými zipy, od luxusních kožichů zlacenými
sponami, cestovními pasy a čipy.

II.

Na mě, hvězdy, voláte, že? Nemohu za vámi,
nedržím otěže, vezou mě na smetiště života,

míjíme zákony, ústavy, rozkvílená policejní auta,
navýsost neuzemnění, zeď nezeď prolétáme pod
stropy Evropy a já myslím na všechny ženy, které
jsem musel nemít, které právě naznak usínají
v postelích, jak nabývají pocitu, že na čelo jim cosi
kape, jak začínají nesnášet horkou kávu

a bytostně žízní po frappé, po dotecích ledových
prstů vyvolávajících slastnou mrazivou výtoč
jakožto další, souběžnou menstruaci

neutralizující pach nevětratelné pseudoplnosti bytí
porodními stahy zbitého a za tepla sešněrovaného,
bytí jištěného od levných bund vycapenými zipy,
od luxusních kožichů zlacenými sponami,
očkovacími průkazy a čipy.

III.

Po mě, hvězdy, pátráte, že? Nemávám, do zápěstí
provaz řeže, vezou mě na smetiště života,

a čím rychleji, tím jasněji rozpomínám se na další
ruce v porodnici, které nikdo na sále tenkrát
nepostřehl, vidím se ječící, cítím svou nevoli, tu
bolest z cejchu magnetickými póly, předání do
náruče matce Zemi,

a víc psát nechce se mi. O sobě, o životě, o slunci
v něm. Otáčel jsem se tu jak buřt nad ohněm,
upalovaný ve výhni samoty, a co skapalo, ani pes
neslízal.

Snad větrí pach nevětratelné pseudoplnosti bytí
porodními stahy zbitého a za tepla sešněrovaného,
bytí jištěného od levných bund vycapenými zipy,
od luxusních kožichů zlacenými sponami, objektivy
kamer a čipy.

IV.

Pro mě, hvězdy, padáte, že? Ano, mohl bych si přát,
jistěže, ale vezou mě na smetiště života,

kdysi jsem si přál rozumět růžím, miloval je,
zdravil: Má úcta, dámy, leč žádná z těch krás se
ani nepředstavila. Zaměstnány zděšením nad
rozmáčenou hlínou, s vykasanou zelenou balerínou
žily jen svými kudykamy, samé vonné achich
a heč –

Chtěl jsem příliš? Mám-li jiným dávat květiny, aby
si nejprve květiny daly mne?

Ale ten pach nevětratelné pseudoplnosti bytí
porodními stahy zbitého a za tepla sešněrovaného,
bytí jištěného od levných bund vycapenými zipy,
od luxusních kožichů zlacenými sponami,
antidepresivy a čipy.